

Na poparcie swych żądań skarżące podnoszą dwa główne zarzuty:

W swym pierwszym zarzucie skarżące podnoszą, że decyzja narusza prawo, gdyż obliczenia nałożonej na spółkę Esso Société Anonyme Française (zwaną dalej „Esso”) grzywny dokonano w niej przy zastosowaniu metodologii, która nie uwzględnia bezspornej okoliczności, iż, przed zawarciem między spółkami Exxon i Mobil porozumienia w sprawie kartelu, spółka Exxon nie uczestniczyła w naruszeniu w zakresie dotyczącym wosków parafinowych. Skarżące podnoszą, że na mocy zaskarżonej decyzji spółka Esso została ukarana grzywną tak, jak gdyby spółka Exxon uczestniczyła w naruszeniu przez okres siedmiu lat przed połączeniem, mimo iż w zaskarżonej decyzji przyznano, że tak nie było. W rezultacie zaskarżona decyzja przeszacowuje względną wagę uczestnictwa spółki Esso w popełnionym naruszeniu oraz narusza zasady równości i proporcjonalności, a także art. 23 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾ oraz wytyczne w sprawie grzywien z 2006 r. ⁽²⁾.

W swym drugim zarzucie skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja narusza prawo w zakresie, w jakim uznano w niej, że uczestnictwo skarżących w części naruszenia dotyczącej sektora wosków parafinowych zakończyło się dopiero w listopadzie 2003 r. Skarżące twierdzą w szczególności, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodowego w zakresie wykazania długości okresu uczestnictwa skarżących w części naruszenia dotyczącej sektora wosków parafinowych. Ponadto, skarżące utrzymują, że w zaskarżonej decyzji nie wyciągnięto prawidłowych wniosków z bezspornej okoliczności polegającej na tym, iż skarżące nie uczestniczyły w żadnych „spotkaniach technicznych” mających miejsce po dacie 27/28 lutego 2003 r., ani nie były informowane o wynikach takich spotkań.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 6).

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2008 r. — Sasol i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-541/08)

(2009/C 44/99)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sasol Ltd (Johannesburg, Republika Południowej Afryki), Sasol Holding in Germany GmbH (Hamburg, Niemcy), Sasol Wax International AG (Hamburg, Niemcy), Sasol Wax GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: W. Bosch, U. Denzel i C. von Köckritz, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżące

- Uchylenie lub znaczne obniżenie wysokości grzywny nałożonej na Sasol Limited, Sasol Holding in Germany GmbH, Sasol Wax International AG i Sasol Wax GmbH na podstawie art. 2 decyzji oraz
- obciążenie Komisji poniesionymi przez skarżące kosztami obsługi prawnej oraz innymi kosztami i wydatkami związanymi z niniejszą sprawą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze w imieniu skarżących wniesiono o częściowe stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 230 WE, decyzji Komisji C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r., dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG w sprawie COMP/39.181 — Woski parafinowe.

W swej decyzji Komisja uznała, że szereg producentów wosków parafinowych i gaczy parafinowej utworzyła kartel funkcjonujący w latach 1992 - 2005, w ramach którego producenci ci regularnie odbywali spotkania w celu omówienia poziomu cen, podziału rynków lub klientów oraz wymiany ważnych informacji handlowych dotyczących parafiny i gaczy parafinowej sprzedawanych na rzecz docelowych odbiorców w Niemczech.

Skarżące opierają swą skargę na następujących zarzutach i głównych argumentach:

Według skarżących Komisja błędnie uznała, że Sasol Limited (spółka dominująca grupy Sasol), Sasol Holding in Germany oraz Sasol Wax International AG ponoszą odpowiedzialność za „okres realizacji wspólnego przedsięwzięcia” (od dnia 1 maja 1995 r. do dnia 30 czerwca 2002 r.). Skarżące podnoszą, iż przyjęte przez Komisję założenie, że Sasol Limited (za pośrednictwem swej spółki zależnej Sasol International Holding in Germany) wywierała decydujący wpływ na spółkę Schumann Sasol International AG, stanowi oczywisty błąd w zakresie oceny dostępnych Komisji materiałów dowodowych.

Skarżące podnoszą dalej, że Komisja popełniła błąd, uznając Sasol Limited, Sasol Holding in Germany oraz Sasol Wax International AG za ponoszące odpowiedzialność za „okres Sasol” od dnia 1 lipca 2002 r. do dnia 28 kwietnia 2005 r. Twierdzą one nadto, iż Komisja błędnie zastosowała prawo i pominęła dowody przedstawione przez Sasol ⁽¹⁾, z których wynikało, że Sasol Wax działała na rynku w sposób autonomiczny, co obala wszelkie domniemania dotyczące odpowiedzialności spółki dominującej.

Ponadto skarżące podnoszą, że Komisja błędnie uznała, iż spółka VARA nie ponosi solidarnej odpowiedzialności za „okres Schumanna” (od dnia 3 września 1992 r. do dnia 30 kwietnia 1995 r.). Zamiast uznania odpowiedzialności spółki VARA ⁽²⁾, która sprawowała kontrolę nad podmiotem uczestniczącym w naruszeniach, Komisja przypisała całą odpowiedzialność wyłącznie Sasol, uniemożliwiając jej przez to ewentualne występowanie z roszczeniami wobec spółki VARA.

Skarżące utrzymują, że Komisja popełniła także oczywiste błędy przy ustalaniu kwoty podstawowej nałożonej na Sasol grzywny, polegające na zawyżeniu wysokości podlegającego uwzględnieniu obrotu oraz wzięciu pod uwagę wartości obrotu odnoszącej się do produktów, których naruszenie nie dotyczyło ani pośrednio, ani bezpośrednio w rozumieniu art. 23 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾. Komisja naruszyła również prawo poprzez wybranie niewłaściwej metodologii dla ustalenia kwoty podstawowej, jaka winna być stosowana w przypadkach, gdy decyzja w sprawie grzywny skierowana jest do różnych odbiorców i dotyczy różnych okresów naruszenia.

Skarżące twierdzą ponadto, że Komisja popełniła błąd polegający na przyjęciu założenia o wiodącej roli Sasol w sektorze wosków parafinowych i niesłusznie podwyższyła nałożoną na Sasol grzywnę o nadmierną i nieproporcjonalną wartość wynoszącą 50 %.

Skarżące podnoszą dalej, że Komisja błędnie nie zastosowała wynoszącego 10 % pułapu przewidzianego w art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i naruszyła zasadę indywidualnej odpowiedzialności prawnej poprzez nieograniczenie grzywny wymierzonej w odniesieniu do tego okresu do poziomu 10 % obrotu uzyskanego przez Schümanna, który, według skarżących, ostatecznie kontrolował spółkę bezpośrednio zaangażowaną w popełnienie naruszenia.

Skarżące utrzymują wreszcie, że Komisja popełniła błąd polegający na niezwolnieniu Sasol z obowiązku uiszczenia tych części grzywny, w odniesieniu do których Komisja polegała przede wszystkim na materiałach dowodowych dobrowolnie udostępnionych przez Sasol w ramach jej współpracy z Komisją.

⁽¹⁾ O ile nie wskazano inaczej, termin ten odnosi się do spółek grupy Sasol, którym zarzuca się uczestnictwo w kartelu.
⁽²⁾ Partnera w realizacji wspólnego przedsięwzięcia Schümann Sasol International AG, łącznie z Sasol Ltd, który nabył pośrednio dwie trzecie udziałów w spółce Hans-Otto Schümann GmbH & Co KG.
⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2008 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko ECHA

(Sprawa T-542/08)

(2009/C 44/100)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis, P. Katsimani i M. Dermitakis, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów w sprawie odrzucenia oferty skarżącej złożonej w nieograniczonym przetargu ECHA/2008/24 na „opracowanie narzędzia służącego do oceny bezpieczeństwa produktów chemicznych” (Dz.U. 2008/S 115-152918), przesłanej skarżącej w postaci nieopatrzonego datą pisma otrzymanego przez skarżącą w dniu 25 września 2008 r., oraz wszystkich późniejszych decyzji ECHA, w tym decyzji o udzieleniu tego zamówienia wybranemu oferentowi;
- zasądzenie od ECHA na rzecz skarżącej odszkodowania w kwocie 1 500 000 EUR z tytułu szkód poniesionych w związku z tym postępowaniem przetargowym;
- obciążenie ECHA kosztami obsługi prawnej poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszą skargą, także w przypadku oddalenia skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi w swej skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów („ECHA”), która została jej przekazana w dniu 25 września 2008 r. w postaci pisma informującego skarżącą o tym, że jej oferta złożona w postępowaniu przetargowym ECHA/2008/24 dotyczącym opracowania „narzędzia służącego do oceny bezpieczeństwa produktów chemicznych” (Dz.U. 2008/S 115-152918) nie została wybrana oraz, że zamówienie zostało udzielone spółce TRASY S.A.

Skarżąca podnosi, że komitet ds. oceny popełnił liczne błędy w zakresie oceny w odniesieniu do kryteriów udzielania zamówień, zaś instytucja zamawiająca naruszyła jej zdaniem podstawowe reguły i główne zasady udzielania zamówień publicznych. Skarżąca twierdzi nadto, iż ECHA dopuściła się nadużycia władzy w zakresie oceny ofert, naruszyła przepisy rozporządzenia finansowego, a także zasadę przejrzystości i równego traktowania oraz że uzasadnienie decyzji jest niewystarczające i posługuje się nieostrymi pojęciami. Skarżąca utrzymuje wreszcie, że strona pozwana naruszyła podstawowy wymóg proceduralny wynikający z art.158a rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 478/2007 ⁽¹⁾ przewidującego okres standstill przed podpisaniem zamówienia z wybranym oferentem. Skarżąca podnosi, że strona pozwana celowo opóźniła korespondencję z nią, aby móc sfinalizować podpisanie umowy z wybranym oferentem przed otrzymaniem od skarżącej jakichkolwiek komentarzy, przez co zniweczyła ona sens i cel okresu standstill.

Ponadto skarżąca wnosi o zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego w kwocie 1 500 000 EUR, odpowiadającego oszacowanej wysokości zysku brutto, jaki uzyskałaby, gdyby udzielono jej zamówienia w ramach postępowania dotyczącego wyżej wymienionego zamówienia publicznego. Skarżąca twierdzi, że jej żądanie zasądzenia odszkodowania oparte jest na popartych dowodami argumentach, z których wynika, iż popełnienie zostało wystarczająco poważnie naruszenie nadrzędnej reguły prawa mającej na celu ochronę jednostki oraz iż właściwe